

efter traadte Emanuel frem i den aabne Dør med en bredskygget Filthat paa Hovedet og en Egekæp i Haanden.

V.

Han lignede ganske sig selv fra forrige Dage. Han var tarveligt, ja fattigt klædt og saa mager, at Kinderne dannede store Hulninger oven over Skægget. De mærkeligt lyse Øjne var lige klare og milde ... syntes blot endnu lidt mere ømfindtlig for Dagslyset end før; og de mørke Skygger, der laa omkring dem, gjorde dem tillige ligesom større. Haaret i Nakken bar han atter langt og tæt, saa det næsten naaede ned til Frakkekraven, og det store, lyse Skæg hang i Bølger ned over hans mørke Dragt.

„Hvad?“ udbrød han og saa' sig overrasket om, idet han holdt Haanden skyggende op for Øjnene. „Jeg tror virkelig, Solen skinner i Dag!“

„Kære — ser du først det nu?“ sagde Søsteren og betragtede ham over sit Haandarbejde med et undersøgende Blik. „Saa har du vist igen siddet og glemt dig selv over en Bog eller noget